

UMUT VAKFI
28 EYLÜL 2013
BİREYSEL SİLAHSIZLANMA GÜNÜ
19.GELENEKSEL ÖDÜLLÜ YARIŞMA
"Şiddetin Şakası Yok!"
Sıfır Şiddet: Yaşama Hak Tanıyım
Barışçıl bir yaşam, barışçıl bir dünya için öykü yarışması

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

GAMZE GÖKPINAR

BENİM OLMAYAN HAYATIM

Bugün yetiştirme yurdundaki son günüm.Parmaklıklar ardında senelerce bırakılarak yaptıkları suçun cezasını özgürlükleriyle ödeyen insanlar bile isyan ediyorsa, ben ve benim gibilerin isyan edişi o kadar gariipsenmemeli bence. Onlar yaptıkları bir suçtan dolayı mahkum ediliyorlar, biz kaderimizden.

Akıllarınca ciğeri beş para etmez bir babadan koruyacaklar seni. Korumalarının bahanesi belli, annenin ölümü diyorlar bana. Tabi bir de annemin ölümüne kadar üzerimde gördükleri morluklar, darp izleri.

5 yaşındaymışım buaraya getirilişimde. Bana geçti diyorlar, geçmiyor.hala görüyorum o kabusları, annemin çılgınlıklarını ve yalvarışını duyuyorum: “Bırak!” diyor. “Yapma n’olur” diyor. “Derin uyanacak. Korkacak” diyor. Derin derken öyle saf, öyle berrak ve öylesine işten geliyor ki sesi, işte o zaman kabus görüp ayşe Teyze’nin yanına gidişlerimde, beni sakinleştirmek için kulağıma fısıldadığı şeyler geliyor aklıma: “Yavrum! Anneler insan değil, melektir. İçinde meleklerin bulunduğu kabuslarda bilegüzel bir şeyler vardır.” O zaman gülümsüyorum. Elimi uzatıyorum ona. Beni çağırıyor yanına. Bana bir kaç öğüt veriyor ama uyanınca hiçbirini hatırlamıyorum. Elimi tam tutacakken kayboluveriyor, uyanıyorum.

Bugün de aynı kabusu gördüm. Artık geçmişimdeki gerçeklerle bu kabusları karıştırıyorum. Neredeyse aynıymış gibi geliyor bana. Evet, galiba aynı. Fakat bir şey eksik. Beni annemden koparan o lanet gün ve sonraki 2 hafta.

Gecenin üçü. Annem yine o adamı, babamı, bekliyor. Dudağındaki taze yarası açılmış, elleri titriyor, şiş olan gözünden yanağına bir damlayaş süzülüyor. Küçüğüm tabi daha. Korkmanın annemi üzeceğini biliyor ve bu yüzden korktuğumu belli etmiyorum. Annem, benim uyku saatimin geçtiğinin farkında bile değil. Bana o berrak sesinden ninniler söylüyor. Arada da: “Acıyor mu?” diye soruyor titreyen sesiyle.evet, aslında acıyor, hemde çok acıyor. Ama söylemiyorum. Başımı hayır anlamında sallıyorum. O hissediyor ve patlayan kaşımındaki kanı bana bunu yapan o adama beddualar ederek temizliyor. Gözlerinden bir kaç damla daha yaş geliyor. Artık dayanamıyor ve : “Anne ağlama! Gözün acıyacak” diyorum. Yüzünde bir tebessüm oluşuyor. Aslında bu bile bana yetiyor.sonra kapı çalıyor, annem kalkıp kapıyı açıyor. O adam içeri giriyor ve beni kucağına alıp oksuyor.İki gözü iki çeşme. Annemin ayaklarına kapanıp yalvarmaya başlıyor: “Ne olur affet! Bana ne oldu bilmiyorum. Anlasana işte elimde değil. O lanet olası şeye başladım başlayalı ne bırakabiliyorum ne de kendimde

olabiliyorum. Duru bana yardım et ne olur! Yemin ederim bir daha olmayacak. Allah beni kahretsin. Derin, Derin'in kaşı. Ben yaptım değil mi? Ben ”

Neden yaptığımı bilmeden babamın boynuna sınıksı sarılıyorum. Annem bir avukat, babam da öğretmen. Çok garip değil mi? Genellikle böyle ailelerde düşünülmez bir durum. Bir öğretmen eşini ve kızını dövüyor ya da bir avukat hiç bir şekilde kendini savunamıyor. Gerçekten garip.

Sonra onu bırakıp anneme gidiyorum. Annem çekmecedan bir kağıt çıkarıp babama uzatıyor. Babam kağıdı okurken gözleri kocaman açılıyor ve anneme soğuk aynı zamanda anlamlı anlamlı bakıyor. Annem:”Deniz ! Hani bana anla beni demiştin ya. Ben seni 5 yıldır anlamaya çalışıyorum. Anladığım için senin yanında oluyorum, ama sen iyileşmek istemiyorsun ve anladım ki iyileşmeyeceksin. Bu boşana senin içinde iyi olacak. Emin ol!” Yoruldum artk anlasana. Her içişinde, kendini kaybedişinde gelip beni mahfeditip sonra kendine gelince özür dileyip yalvarmalarını beni çok yordu. Düzeleceğine emin olsam asla böyle bir şey yapmazdım. Bunu sende biliyorsun. Ama artık düzelmeyeceğini biliyorum. Bitsin!” diyor. Babamın yüzünde beynine kurşun yemiş gibi bir ifade oluşuyor. Beni sert bir şekilde odanın dışına savuruyor ve işte o ses: “Yapma!” ve ardından silah sesi. Kötü bir şey olduğunu seziyorum ama ne olduğunu kestiremiyorum. Komşumuz Seher Teyze geliyor ve annem ile babamın olduğu odanın kapısını açıyor. Oğlu Enes Ağabey, beni oradan uzaklaştırmak için kucağına alıyor. Ama ben annemi kanlar içinde görüyorum. Çok geç olduğunu anlamışçasına bakıp gözlerime: “Korkma” diyor. Ardından ambulans sireni çok kısa bir süre sonra da polis. Önce annemi alıp koparıyorlar benden. Sonra beni annemden koparan babamı. Enes ağabeylerde 2-3 hafta kadar kaldıktan sonra uzun boylu, beyaz tenli, gözlüklü bir teyze ile (Ayşe Teyzem), kısa, esmer, biçimsiz daha önce hiç görmediğim bir adam gelip beni alıyor yetiştirme yurduna. Kayıt işlemlerimi yaparken konuştuklarını duyuyorum. Babamın raporlarına göre psikolojik sorunları olduğu ortaya çıkmış ve hapis hane yerine bir hastaneye yatırılması hakim tarafından uygun görülmüş. İşte hayatımın bu perdesini hiçbir kabus senaryosuna eklememiş.

Şu an 20 yaşındayım. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi, 2.sınıf öğrencisiyim. Yetiştirme yurdundan çıkıyorum. Artık kendi ayaklarım üzerinde durmalıyım.Çıkınca ilk işim o adamı bulup ona: “Seni asla affetmeyeceğim ve sen benim için her zaman o adam olarak kalacaksın Deniz BOYLAR” demek olacak. Asla yumuşamayacağım. Gözlerinin içine bakıp onu asla affetmeyeceğimi öyle rahat ve içten söyleyeceğim ki o da o kadar acı çekecek. Buradan çıkıp bavulumu okulun yurduna bıraktıktan sonra gitmem gereken bir eylem var. Eylemin adı klasik “Şiddete Hayır!” Pankartımın üzerinde yazacak olan sloganım da hazır. Anneler ölmesin...

Bavulumu bıraktım. Şimdi beni kalbimehiç sormadan sürükleyen mantığım, babamın yanına sürüklemekle meşgulken arada da beynimi: “Yanlı m yapıyorum?” düşünceleriyle kemiren o garip duyguyla baş başa bırakıyor. Gitmem neyi değiştirecek? Annemi geri getirecek mi? Peki, onu asla affetmeyeceğimi bilmesi ona ne kaybettirecek ki? Hayatını mı? Zaten hiç kazanamadığı, kazanmak için de tek hamle yapmadığı hayatını. Hayır, bunların hiç biri olmayacak. Sadece ben de bir yara daha açacak. Peki ne farkedecek ki?Açılmış, 15 yıldır kapanmayan, yaralarım alışımsım. Buna da alışırım. Evet, gidecektim galiba. Ama önce Ayşe Teyzem’e uğramam, ondan yardım almam gerek. Beni ancak o anlayacak.

Yurt kapısından içeri girerken kalbim farklı bir burukluk içinde. Buradaki yaşamımı önceden bir hapis mahkumuna benzetirken çok haksızlık ettiğimi farketmekteyim. Burada geçen çocukluğumu ve çocukluğumu paylaştığım insanları ömrümün sonuna kadar, unutmak gibi bir niyetim yok. Unutmayacağım da. Ayşe Teyzemi, Mehmet Amcamı, Esin’i, Ali’yi, Seda’yı, Kadir’i ve onu Can’ı asla unutmayacağım.Can kendini zaten unutturmayacaktır. Erkeklere olan nefretimi onun sayesinde

yenmiştim. Çocukluk aşkı o benim. Ama sadece çocukluk. Her ne kadar ben bunu söylesemde onu inandırmayacağımı ve onunda inanmayacağını bildiğim aşkıyım ben onun. O da benimle aynı okulda. Bana kendini unutturmayacağını söylediğimde de bunu kastetmişim aslında. Hayallerinden vazgeçti benim için. İTÜ’de Uçak Mühendisliği okumak istiyordu. Uçak Mühendisi olmayı istediğini daha biz küçükken bile söylüyordu. Babası pilot, annesi hostes! Her ikisini de aynı uçağın düşüşünde kaybetmişti. Küçükken sürekli bana: “ Sağlam uçaklar yapacağım ki hiç bir çocuk benim gibi anne ve babasını kaybetmesin”derdi.bir de eklerdi: “Sen yine şanslısın Derin! Baban yaşıyor, eninde sonunda onu affedeceksin.” Bu sözüne çok kızardım. Ama hiçbirşey söylemezdim. Çünkü onun açısından baktığımda gerçekten öyle görünüyordu gözüme. Yüzüne söyleyemesemde: Emin ol yerimde olmak istemezdim Can. Emin ol! Diye geçirdim içimden.

Birgün annem ve babamla geçirdiğim o 5 yıl benim dilimden dinledi ardından kısa bir süre geçtikten sonra da uçak mühendisi olmaktan vazgeçtiğini söyledi. Bu çok saçma! Hem de çok. Bir insan bu kadar sever mi? Yani hayatından, isteklerinden, hayallerinden vazgeçecek kadar. Neymiş o da Dokuz Eylül Üniversitesi’nde Hukuk okuyacakmışta, yok kararları değişmiş de. Bu yük çokağır. Ben bunu haketmiyorum. Bu bana hem çok acı veriyor, hem de yeminlerimden sapmama neden oluyor. Asla aşık olmayacağıma yeminliyim ben. Hem babam da anneme çok aşıkta Ne oldu? Karşısına çıkan en ufak sorunda içkiye vurdu kendini. Önce kafa dağıtmak içindi, sonra vezgeçilmez bir şey oldu onun için. Adeta bir nefes gibi. Onun yokluğunu düşündüğü her an ölecekmiş gibi hissedirdi. Annemi aldattı onunla. Annemden ve benden vazgeçti. Hayır! Hayır!, ben asla aşık olamam, olmamalıyım. Olmak yasak bana.

“Düşünmeyeceğim! Düşünmeyeceğim! “ diye haykırıp, hıçkırma hıçkırma ağladığım bir anda buluyorum kendimi. Arkamda biri bana mendilini uzatıyor. Dönüyorum. Can bu. Ona sınımsız sarılıyorum. Asla bırakmamacasına. Sonra bir an duraksıyor ve bırakıyorum onu. Onu incitmişcesine özürler yağıdırıyorum. O bu durumdan çok hoşnut. Ellerimi tutuyor: Sakin ol!” diyor, suratındaki kocaman gülümsemeyle. “Ayşe Teyze nerede?” diye soruyorum.”Odasında” diyor ve cevabımı alır almaz yanından uzaklaşıyorum.

Ayşe Teyzem beni görür görmez boynuma sarılıyor. Odama yerleşip yerleşmediğimi, nasıl gittiğini, yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Adeta soru cevap şeklinde konuşurken soru sırasının bana gelmesini beklediğim bir anda:”Sende bir şey var. Ne oldu? Anlat! diyor.”Ayşe teyze!o adamın yanına gideceğim.” diyorum aniden. Sıkıldığı her halinden belli surat ifadesiyle rahatlayacağını düşündüğünden boynundaki fuları çıkarıyor. Bana: “iyi düşündün mü Derin? Yani buna hazır mısın?” diye soruyor. Kendimden emin ve kararlı bir şekilde cevap veriyorum “ bilmiyorum. İşte bu yüzden sana geldim Ayşe Teyze. Ne yapacağımı ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. İçimdeki öfkeyi kussam mı? Yoksa zamana mı bıraksam? Artık yumuşamalı mıyım? Hiç bir şey bilmiyorum.”Sonra bir anlığına duraksıyorum. Bana neden “buna hazır mısın?” diye sordu ki diye düşünüyorum.”Ben neye hazır mıyım?” Ayşe teyze” diyorum da zaten yanımda.Önce yutkunuyor.Sonra sıkıldığı için çektiği fuların altında boş kalmış boğazını tutuyor.Ayşe Teyzemi ilk kez böyle görüyorum. Bana ara ara bekleyerek: “Baban 2 sene önce kalp krizinden ölmüş!” diyor. Yüzündeki ifade vereceğim tepkiden korktuğunu gösteren bir şeyler var. Fakat taşıdığı bu sırdan kurtulmanın verdiği neşeyle rahatladığını gösteriyor o ifade.

Elini tutmuşum konuşurken. Farkında bile değilim. Ağlıyorum yaşlarımı siliyor.”Git” diyor.”Kus öfkeni, tüm kinini, nefretini. Hayatında hiç bir şeyin değişmeyeceğini bile bile söylüyorum sana bunu.” “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kalkıyorum ve hiç birşey söylemeden gidiyorum. Koşarak ayrılıyorum yurdun bahçesinden. Bir taksiye atlıyorum. Şoföre “Kadıköy mezarlığı” diyorum usulca. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan dalıyorum etrafı izlemeye. Üzuldüm mü? kırıldım mı? Hayır! Peki

şşırdım mı? Hayır, hiç biri olmadı. Neden hiç ama hiç bir şey hissetmiyorum diye sorarken kendime şşoförün: "Geldik abla!" demesiyle irkiliyorum. Ücreti ödeyip iniyorum taksiden. Sonra oraya gitmek istemeyen ayaklarımla öyle yavaş adımlar atıyorumki, sanki oraya hiç yetişmeyecekmiş gibi. Sonunda korktuğum oluyor tabi. Yetişiyorum mezarın başına. Mezarın üstünde Deniz BOYLAR yazıyor. Yığılıyorum orada. Benden istemsiz çalışan gözyaşlarımla akmaya başlıyır usulca. Elime bir avuç toprak alıp bir elimden diğer elime geçiriyorum. Saatlerce oturuyorum öylece. Hiç bir şey söylemeden. Sonra aniden: "Baba!" diyorum. Tüm yeminlerimi, yıllarca onu görünce söyleyeceklerimi hayal etmişim ya, işte hepsini atıyorum bir kenara.

Öyle düşünürken o katile baba dediğim için iğreniyorum anında. Sonra konuşmaya başlıyorum onunla: "Sen benden geçmişimi aldın, şşimdimi aldın, geleceğimi aldın. Ben sana buarada bir aptal gibi ağlıyorum. Seni asla affetmeyeceğim Deniz BOYLAR. Asla! Diyorum ve koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmeden sadece koşuyorum.

Bu muydu yani? Her şey bir ölünün mezarına gidip cevap alamayacağımı bile bile sadece saatlerce ağlayıp birde saatlerce aptal gibi bağırarak mıydı? Oldu! Ne farketti? Hani annem? Hani daha 5 yaşındayken kurduğum hayallerim? Hani daha 2 yıl önce üniversite kayıtlarına yalnız gidişlerimde kurduğum annem ve babamla gelişim ve yüzlerinde gördüğüm tebessüm hayalleri? Hiç biri yok. Sadece bir boşluk. İçine girdiğim kara delikten sadece ben mi kurtulamıyorum? Annem de, babam da, ben de vardık o delikte. Ama şimdi geleceğim de hayatımda her insan o deliğin bir üyesi artık. Adeta cehenneme bilet alır gibi daldılar hayatıma. Kaç yıldır uğraşıp, henüz kendimi kurtaramadığım bu kara delikten nasıl çıkaracağım onları. Anneme o lanet günleri yaşatırken ve onu öldürürken beni hiç mi düşünmedin? Hayatım mahfoldu mu? diye merak ediyorsan söyleyeyim. "Hayatımı mahfettin baba! Bütün hayatımı

Gamze KÖKPINAR

9E

İbni Sina Anadolu Lisesi